

Jennifer Witt mai verifică o dată masa. Totul părea perfect, dar când n-ai știut niciodată ce anume înseamnă „perfect”, este greu să fii sigur. În sfeșnicul strălucitor de argint pusese două lumânări roșii, noi; Larry detesta lumânările pe jumătate arse și cu ceara scursă.

Se gândise că dacă ar pune o lumânare roșie și una verde ar marca mai bine venirea Crăciunului. Dar lui Larry nu-i plăceau culorile amestecate. Camera de zi fusese zugrăvită în întregime în culoarea șampaniei, ceea ce făcea ca menținerea curățeniei să nu fie tocmai ușoară, mai ales cu un băiat de șapte ani în casă, și ea nu trebuia să schimbe nimic. Își aduse aminte ce se întâmplase când cumpăraseră afișul cu reproducerea după Van Gogh (UN AFIȘ? PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! AI ATĂRNAT UN AFIȘ LA MINE ÎN SUFRAGERIE?); atâtea culori, chiar că-l supăraseră pe Larry.

Lui îi plăcea ordinea, lucrurile exacte. Era doctor. De deciziile lui atârnau vieți omenești. Nu putea să lase dezordinea din casă să-l tulbure, îi spusese.

Așa că ea alegea numai lumânări roșii.

Și vesela de porțelan. Lui îi plăcea tare mult porțelamul, dar se supăra dacă acasă lucrurile păreau prea formale. Nu putea să fie mai puțin sofisticată și să servească ceva simplu, în farfuriile albe de faianță? Poate hotdog și fasole? Nu era nevoie să mănânce delicatese chiar seară de seară. Se străduia mult să-i intre în voie, dar în privința lui Larry, nu puteai fi sigur niciodată.

Într-o seară, se întâmplase că el n-avea chef de hotdog și fasole pentru că, spunea el, avusese o zi foarte grea și ar fi vrut să mănânce ceva mai ca lumea. Matt avusese și el o zi proastă la școală și se smiorcăia, iar una dintre farfurii era ciobită la margine.

Scutură din cap ca să uite.

În seara asta, avea de gând să-i intre în voie sau măcar va încerca, așa că hotărî să scoată vesela de porțelan. Îi simțea deja nemulțumirea... Lucrurile mergeau tare rău de fiecare dată după ce el își ieșea din fire... iar ea ar fi vrut să amâne explozia pentru câteva zile dacă putea.

Pregătise deci meniul lui preferat: cotelete speciale de vișel, cumpărate de la Little City Meats, din North Beach. Și sparanghel de decembrie de la Petrini's, 4,99 dolari jumătatea de kilogram. Iar pe Matt îl trimisese la culcare devreme.

Se privi în oglindă, gândindu-se că era straniu ca atâția bărbați să o considere atrăgătoare. Avea nasul ușor coroiat. Pielea i se părea aproape translucidă, asemănătoare unei măști mortuare. Era prea slabă, i se vedeau toate oasele. Avea orbite adânci și ochi prea albaștri pentru tenul ei măsliniu; arăta ca o străină, ca și cum părinții ei ar fi venit din Sicilia sau din Napoli și nu din Milano.

Se aplecă și se uită mai de aproape. Încă mai rămăseseră vase de sânge sparte, dar fardul masca destul de bine urmele ultimei vânătaii. În timp ce tot verificase și reverificase totul, așteptându-l pe el să ajungă acasă, își mușcase din nou buza de jos. Slavă Domnului că observase dâra trandafirie de ruj de pe dinți și pata slabă care se întinsese dincolo de conturul gurii.

Își dădu iute pantofii jos, trăgând cu urechea la ușa din față; lipăi desculță pe dușumea – încercând să nu-l trezească pe Matt – grăbindu-se spre baie, unde avea lumină mai bună. Își șterse buzele cu niște șervețele de hârtie și apoi trasă din nou conturul cu creionul și le rujă. Lui Larry îi plăcea ca ea

să-și dea cu mult ruj lucios. Nu prea mult totuși. Prea mult părea vulgar, ca și cum ai cere-o pe șleau, așa zicea el.

Se întoarse în living; se încălță abia când ajunse pe covorul de culoarea șampaniei.

De la Sutro Tower încoace, Olympia Street părea pustie. Era cea mai scurtă zi din an, prima zi de iarnă, iar luminile de pe stradă fuseseră aprinse încă de când se întorsese ea de la cumpărături, la ora 17.00. Se uită la ceas. Acum se făcuse 19.15.

Cina trebuia să fie gata exact la 19.20, când se așezau întotdeauna la masă. Aproape în fiecare zi, Larry se întorcea de la clinică între 18.50 și 19.05. Când ajungea acasă, bea cincizeci de grame de whisky Laphraoig cu un singur cub de gheață, în timp ce ea termina de pus masa.

19.18.

Se gândea dacă ar trebui sau nu să închidă cuptorul. Oare el va vrea și acum să-și bea mai întâi paharul? Atunci, cum rămânea cu mâncarea? Ar fi putut să pună totul pe masă, dar, până când s-ar fi așezat el, s-ar fi răcit. Iar Larry pur și simplu nu putea suferi mâncarea rece.

Sau, și mai rău, putea să creadă că îl grăbea. N-avea nevoie ca, după o zi de consultații, cineva din propria lui casă să-i ceară să se grăbească!

Problema cea mai grea rămânea însă sparanghelul.

Dacă Larry intra pe ușă exact într-un minut și voia să se așeze direct la masă, iar sparanghelul nu era gata? Trebuia fiert în abur exact nouăzeci de secunde și, dacă Larry nu putea suporta cu nici un chip ceva, fără doar și poate că acest lucru era sparanghelul moale și plin de apă. Dar poate că, dacă venea și se așeza direct la masă, ar fi izbutit s-o lungească numai bine cu pusul celorlalte feluri până când sparanghelul ar fi fost numai bun. Chiar așa avea să și facă!

Era puțin riscant să procedeze astfel, dar era mai bine așa, decât să-și închipuie că el va fi acasă la timp și se va așeza direct la masă, el întârziind, și sparanghelul ajungând să fie răsfierat.

Mașina lui nu se vedea venind pe stradă. De fapt, pe stradă nu se vedea nimeni. Unde o fi Larry? Oh, drace, iar își mușcase buza de jos!

19.20

Închise focul de sub cratița cu orez. Cel puțin asta rămânea numai bun o vreme, mai ales dacă îl ținea acoperit: bob cu bob, cum îi plăcea lui.

Se asigură că în oala pentru aburi era destulă apă. Totul depeindea de sparanghel; și trebuia să fie gata să-l pună la fierț imediat ce Larry intra pe ușă. Sau, mai bine, imediat ce-l auzea venind. Dacă apa nu era clocotită sau dacă rămânea prea puțină, se ducea totul de râpă.

Până la 20.15 scosese deja cotletele din cuptor, umpluse de trei ori cu apă oala de gătit cu aburi și adăugase unt peste orez, ca să nu se întărească, însă nu mai avea nici o speranță. La 19.35 îi pregătise scotchul și pusese cubul de gheață. Dar gheața se topise și, mai târziu, ea aruncase băutura diluată la chiuvetă.

Auzi pași pe alee. Doamne, spera că Larry găsisese loc de parcare în apropiere! Uneori, când venea târziu, nu mai găsea nici un loc în jurul casei, și asta chiar că-l enerva!

Poate că reușise să salveze cina. Știa ce-i de făcut... O să-i prepare chiar acum o nouă băătură, cu un cub proaspăt de gheață, o să-l întâmpine la ușă și o să-l lase să-și tragă sufletul douăzeci de minute, până când avea să mai gătească un rând de orez. Cotletele le putea pune la microunde; la putere mică, nu s-ar fi uscat prea tare. Iar cu sparanghelul nu era nici o problemă.

El deschise ușa, iar ea îl aștepta deja, cu băutura în mână. Era înalt și tare arătos, avea bărbia despicată și un trup încă tânăr, la cei patruzeci și unu de ani. Nu chelise deloc și-și lăsase părul ondulat mai lung, cum cerea moda. Purta un costum italian, o cravată colorată și o cămașă albă ca zăpada; pe cravată era în regulă să fie mai multe culori, numai să se asorteze. Îi puse paharul în mână, îl ciupi ușor de obraz și îi zâmbi.

– Unde ai fost?

Doamne, n-ar fi trebuit să spună asta! Pur și simplu îi scăpase, ar fi vrut imediat să-și ia cuvintele înapoi.

– Cum adică, unde am fost? Unde crezi că am fost?

– Păi, vreau să zic, e târziu. Am crezut... Am fost îngrijorată...

– Ai fost îngrijorată. Îmi place.

Păru să observe băutura abia atunci:

– Ce-i asta?

– Scotchul tău, Larry. De ce nu stai jos, să-ți tragi sufletul?

– Cât e ceasul? Știi bine că atunci când ajung acasă târziu, nu-mi place să beau înainte de masă. Mi-ar plăcea mai întâi să bag ceva în stomac.

– Știu, dar am crezut...

– Bine, ai crezut. Te-ai străduit. Apreciez. Dar sunt mort de foame. Hai să mâncăm, da?

Ța făcu un pas înapoi, nu prea mult, nu ca și cum ar fi bătut în retragere.

– Cina va fi gata în câteva minute, scumpule.

El se opri.

– Cum adică în câteva minute? Intru pe ușă și masa nu-i gata? Muncesc ziua întreagă, vin acasă și nu-i gata masa?

– Larry, a fost gata acum o oră. N-am știut că ai să vii atât de târziu...

– Ah, așadar am venit târziu. Și sunt de vină că am ratat masa. Adică e greșeala mea.

– Ba nu, Larry. Totul e pregătit, numai că trebuie încălzit. De ce nu-ți bei paharul? În două minute te chem la cină.

Putea să folosească orezul vechi. Noroc că nu-l aruncase. Poate că el n-o să bage de seamă. Iar dacă punea sparanghelul peste friptura la microunde, ceva mai tare, ar fi trebuit ca totul să fi fost gata în cinci minute sau poate chiar mai puțin.

Îl văzu încleștându-și fălcile și strângându-și pumnii. Îi închidea, îi deschidea, îi închidea, îi deschidea. Ea se trase înapoi, pe urmă, își dădu seama că nu trebuia; îi zâmbi timid.

– Uite, zise, cinci minute. Nici o secundă mai mult. Promit!
Savurează-ți băutura!

Larry se uită în jos, la pahar.

– Nu-mi spune mie ce să fac, Jenn, bine? Am suportat toată ziua pacienți dându-și cu părerea despre lucruri despre care habar n-au. Bine?

– Bine, Larry, bine. Iartă-mă.

El clătină din cap.

– Și, te rog, încetează să-ți mai ceri iertare pentru orice.

– Bine.

Fu gata-gata să repete „iartă-mă“, dar reuși să se oprească la timp.

El începu să soarbă din pahar. Nu mai încleșta pumnii. Părea că lucrurile începeau să meargă.

O păsuise.

De data asta.

Poate.

Pentru a patruzeci și treia zi consecutiv, Dismas Hardy își puse costumul și cravata și o luă spre centru, spre biroul pe care închiriase. Biroul era ceva provizoriu, nu un loc de muncă. Nu se simțea pregătit să lucreze pentru o firmă de avocatură, cel puțin nu deocamdată, nu înainte de a vedea dacă putea sau nu să se descurce de unul singur și să câștige decent făcând ceva care să implice dreptul.

Dar începuse să se îndoiască de asta.

Era chiriașul lui David Freeman, un alt avocat care-și atâr-nase într-o bună zi o firmuliță și încercase să se descurce; numai că Freeman reușise. Avea șaiszeci de ani, era mai scortșos ca faimoasa pâine a căutătorilor de aur din San Francisco și devenise o legendă locală. Tăblița atârnată la început devenise acum o placă șlefuită de aramă – David Freeman & Asociații – prinsă în nituri la intrarea în Freeman Building, o clădire elegantă de patru etaje situată în inima districtului financiar, pe Sutter Street.

Freeman și Hardy se cunoscuseră ca adversari într-un caz de crimă, cu un an în urmă. După ce procesul se terminase, descoperiseră cu părere de rău că începuseră să se admire unul pe celălalt datorită unor trăsături de caracter asemănătoare: o anumită tenacitate neînduplecată, o părere mai ciudată despre cum trebuie jucat jocul legii, pasiunea pentru detalii, nevoia de independență. Încetul cu încetul, admirația se transformase în prietenie.

În următoarele luni, Freeman îi făcuse curte lui Hardy delicat, sfătuiindu-l în legătură cu pericolele vieții în marile corporații

care deveniseră firmele de avocatură. Sigur, banii erau mulți, dar mai era și plictiseala hârtoagelor, povara de a găsi patruzeci de ore plătite săptămână de săptămână, dependența de cine știe ce partener căruia trebuia să-i faci pe plac (și care, probabil, ar fi avut mai puțini ani decât cei patruzeci și unu ai lui Hardy). Însemna să trăiești într-un stup și orice decizie luată – de la invocarea unor paragrafe de lege într-un dosar și până la cum intenționai să pledezi pentru clienți – trebuia supusă aprobării unui comitet. Oare, Hardy, chiar voia așa ceva?

De ce să nu le dea o șansă flerului și visurilor sale? Freeman era de acord să-i închirieze un birou în clădirea lui, să îi pună la dispoziție biblioteca și secretara lui, plătindu-i o chirie modică, cel puțin până când Hardy se lămurea ce dorește.

Așa că de patruzeci și trei de zile, Hardy se ducea la birou.

Până acum, ajunsese în sala de judecată de la Palatul de Justiție de patru ori. Trei dintre cazuri – dintre care două îi fuseseră date de către David – fuseseră delikte minore. Clienții conduseseră sub influența alcoolului, iar contribuția lui Hardy fusese, în cel mai bun caz, tangențială. Vinovații își plăteau, în cele din urmă, amenda și plecau acasă. Cel de-al patrulea client, Evan Peterson, era cunoștința unui prieten și nu plătise cincisprezece tichete de parcare. Într-o zi fusese prins trecând pe roșu și arestat pentru datoria neachitată. Peterson îl sunase pe prietenul lui, care la rândul său îl sunase pe Hardy și îl întrebuse dacă nu poate să coboare până jos ca să-l ajute să se descurce prin labirintul birocratic.

Viața trăită pe muchia ascuțită de cuțit a legii...

Se făcuse după-amiază. La prânz, se dusesse acasă să-și vadă soția, pe Frannie, și pe cei doi copii, Rebecca și Vincent. După masă, alergase vreo șapte kilometri de-a lungul plajei și prin Golden Gate Park, apoi se întorsese pe bulevarde până la locuința lui de pe 34th Street. Se simțise cuprins de un creștinesc sentiment de vinovăție – dacă vreun client ciocănea la ușă

și el nu era acolo? –, așa că-și pusese din nou costumul și se întorsese în centru.

Acum citea, cu picioarele pe birou. Ridică privirea de pe pagină și oftă, încercând să-și spună, filosofic, că acea zi era cea de-a patruzeci și treia din noua lui viață.

– Domnul Hardy.

În ușa biroului stătea Phyllis, secretara lui Freeman. O femeie severă de vreo patruzeci și cinci de ani, pe care Hardy însă o credea în stare de multă delicatețe. Zâmbea, șovăind. Hardy își dădu jos picioarele de pe birou, lăsă cartea din mână *Un an în Provence* – iluzii, iluzii... – și îi făcu semn să intre.

– Sunteți ocupat? Vă întrerup?

O invită înăuntru ca și cum i-ar fi spus că, iată, avea câteva clipe libere și puteau sta de vorbă.

– Tocmai am primit un telefon de la o femeie numită Jennifer Witt. Știți cine este?

Picioarele lui Hardy ajunseseră pe dușumea. Phyllis se apropie.

– A fost arestată azi-dimineață și voia să stea de vorbă cu David, dar el e la tribunal.

Freeman era mereu la tribunal.

– Și nu-i aici nici unul dintre asociați.

Freeman lucra cu o echipă de tineri avocați și reușea să-și țină ocupați pe toți.

– David vrea să mă duc eu?

– L-am anunțat și tocmai mi-a telefonat. Au avut o amânare. Și se teme că doamna Witt o să apeleze în altă parte dacă nu-i trimitem repede pe cineva. Zicea că, dacă nu vă supărați...

– Jennifer Witt? repetă Hardy.

Phyllis încuviință.

– Cred că e un caz bun, spuse ea.

Crima fusese relatată în toate ziarele și la televizor. Presa locală se hrănea din plin cu genul acesta de povești; doctorul Larry